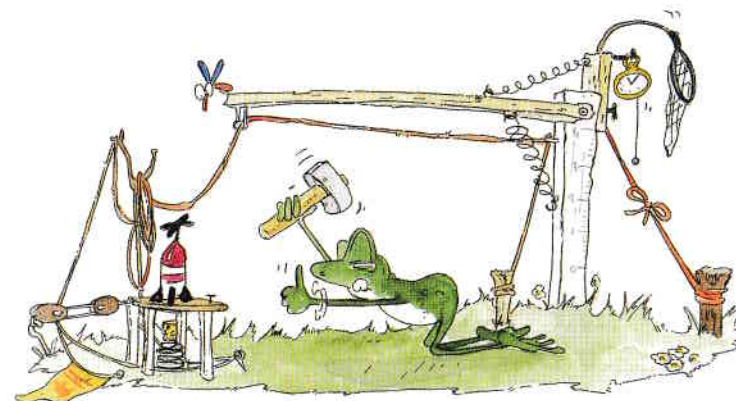

Andreas H. Schmachtl

Hieronimus

și
invențiile sale mult așteptate

Traducător: Alina Olenici-Crăciunescu

Andreas H. Schmachtl s-a născut în 1971 și a studiat artă, germanistică și anglistică în Oldenburg, Germania. Începând cu anul 2007, ilustrează și povestește cu drag și cu atenție la detalii despre personajele sale magice și aventuroase.

Multe dintre poveștile sale sunt despre iepurași, arici, șoricei și alte animăluțe, protejarea și salvarea acestora fiind lucruri foarte dragi lui.

Autor și ilustrator: Andreas H. Schmachtl

Titlu original: **Hieronymus Frosch. Darauf hat die Welt gewartet**

© 2012 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany.

www.arena-verlag.de

Prin Simona Kessler & Associates Agency

© 2021, Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru limba română. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducător: Alina Crăciunescu-Olenici

Redactor: Lorina Chițan

DTP: Cătălin Pavel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHMACHTL, ANDREAS H.

Hieronimus și invențiile sale mult așteptate / Andreas H. Schmachtl; trad.: Alina Olenici-Crăciunescu. - București : Didactica Publishing House, 2021
ISBN 978-606-048-347-2

I. Olenici-Crăciunescu, Alina (trad.)

087.5

Didactica Publishing House

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București

Comenzi și informații: telefon/fax: +40 21 410. 88. 14; +40 21 410. 88. 10

e-mail: office@edituradph.ro; www.edituradph.ro

Cuprins

Câteva cuvinte-înainte	7	Nimic de văzut	71
Fără întârziere	12	M de la Marinescu!	77
Fără dungi	18	Șoarecele de	
A rămâne rece	24	bibliotecă	83
Bu!	30	Creator de ploaie	89
Zbor la înălțime	35	Humboldt	95
Vine Monti	41	Dor de ducă	101
Scârțarul Nic	47	Spre nord	107
Distrație în borcan	53	Fratercula arctica	114
Alo?!	59	Broască răutăcioasă	120
Concertul broaștelor	65	Faimă și onoare	126

Amfibienii

Caudata

Triton
(Triturus vulgaris)

Triton cu creastă
(Triturus cristatus)

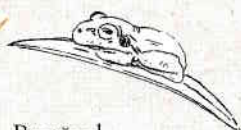

Salamandră alpină
(Salamandra atra)

Salamandră de foc/de uscat
(Salamandra salamandra)

Anura

Brotăcel
(Hyla arborea)

Broască râioasă
verde
(Bufo viridis)

Broască râioasă
brună
(Bufo bufo)

Broască mare de lac
(Rana ridibunda)

Buhai de baltă cu burtă gal-
benă (Bombina variegata)

Broască roșie
de munte
(Rana temporaria)

Câteva cuvinte-înainte

În clasa Amphibia, cercetarea a evidențiat două ordine: *Cau-
data* (aici intră salamandrele și tritonii) și *Anura* (cuprinde
broaștele, broaștele râioase și brotăceii).

Și, deși unii oameni sunt bine intenționați, nu reușesc să
deosebească amfibienii. Aceștia susțin cu tărie că în fiecare
broască se ascunde un prinț.

Bineînțeles că asta este o **absurditate**.

În primul rând, pentru că sunt multe broaște de sex feminin
care ar dori în mod sigur să fie prințese.

În al doilea rând, nu am avea ce face cu atâția prinți câte
broaște există.

În al treilea rând, unele broaște sunt mai mult decât niște pur-
tătoare de coroane. Ele acționează, descoperă și au o mulțime
de idei geniale.

Un astfel de amfibian din ordinul Anura era și broasca
Hieronimus. La poreclele precum „Ronnie“, nu răspun-
dea. Îi plăcea mai mult să fie numită „broască“. Era totuși o
broască verde, un exemplar al speciei *Rana temporaria*.

Înainte de toate era însă un inventator, un om de știință remarcabil și un adevărat erou. Deoarece pentru toate problemele zilnice găsea soluții pe care întreaga lume, mai mult sau mai puțin, le aștepta. Fără îndoială.

Hieronimus locuia pe Strada Iederei nr. 12. Mai exact în grădina familiei Cristescu, într-un colț foarte umed. Era pro-

babil cel mai umed colț din grădină, lui Hieronimus plăcându-i să aibă picioarele ude.

Ca să nu trebuiască să renunțe nici vara,

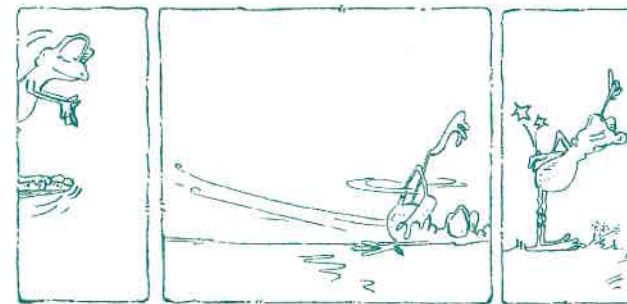
pe căldura mare, la o baie răcoritoare, doamna Cristescu i-a pus o cadă din zinc în fața ușii. Era cam veche și cu denivelări (cada, bineînțeles, nu doamna Cristescu), dar mereu plină cu apă curată de ploaie. Cu un covor frumos din lintite și calcea calului, cada sa îi plăcea la fel de mult ca micul iaz din apropiere.

De fapt, cada îi plăcea chiar mai mult, deoarece era doar a lui. Acest lucru era foarte practic pentru experimentele sale științifice.

De curând, Hieronimus descoperise că se înoată extraordinar de greu într-o apă înghețată, deoarece e foarte tare. Se numește gheață în această stare. O descoperire senzațională! Hieronimus făcea încontinuu astfel de descoperiri. Sau experimenta și descoperirea ceva ce era și mai impresionant. Asta se

întâmpla mai ales în atelierul său, camera preferată, din casa de sub calcea calului. Locuia cu adevărat în atelier. Bucătăria, camera de zi, dormitorul și atelierul erau una. Doar toaleta avea o ușă separată.

La o săritură distanță de casa broaștei, sub coacăze, locuia Emilia Voinicescu, născută Șoricescu, împreună cu cei patru chițcani.

În felul acesta, Emilia putea să testeze numaidecât utilitatea invențiilor lui Hieronimus, așa cum făcuse și cu **numărătoarea automată de mazăre**.

Nu exista cineva mai potrivit pentru această treabă decât Emilia Voinicescu, deoarece ea gătea regulat mazăre. De exemplu cu morcovi, ca o garnitură de legume. Sau mâncare de mazăre pentru cei mici.

Și dacă o întreba cineva:

– Spune, Emilia, de câtă mazăre ai nevoie când gătești pentru

cinci persoane?

Atunci răspundea:

– Un moment!

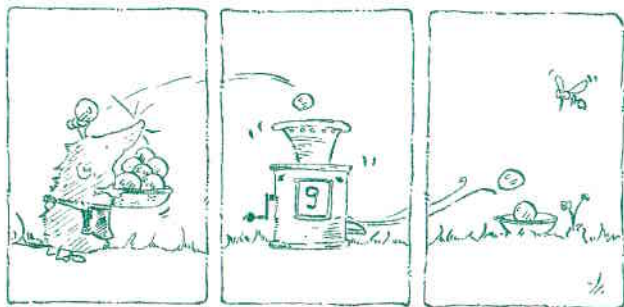
Apoi se ducea să pornească numărătoarea automată de mazăre și explica, în cele din urmă:

– Douăzeci și cinci. În mâncarea mea pentru cinci persoane am nevoie de douăzeci și cinci de boabe de mazăre.

– Exact douăzeci și cinci? ar întreba acest cineva.

Emilia l-ar asigura:

– Dacă vă spun! Am folosit o invenție din casa broaștei Hieronimus.

Emilia și acest cineva s-ar întreba cum ar fi putut să se descurce fără o astfel de invenție științifică senzațională.

Asta se întreba și Hieronimus deja de multă vreme. Și se mai întreba și de ce doamnele și domnii din clubul științific regional nu reacționau la ideile lui geniale. Solicitase intrarea în acest club deja de nenumărate ori deoarece ar fi fost plăcut să discute rezultatele cercetării sale cu câțiva colegi. Probabil că aceștia nu îl doreau în clubul lor. Afirmaseră că la un simpozion nu i-ar înțelege nimeni prelegerea. Și, oricum, broasca este considerată un obiect de cercetare, nu un cercetător. Apoi mai spusese că cererea lui ar fi ridicolă. Ce o mai fi

însemnând și asta!

– Bine, asta e situația! zisese Hieronimus. Acești **păcălici din club** să gândească ce vor. Eu voi continua să cercetez, să descopăr și să inventez.

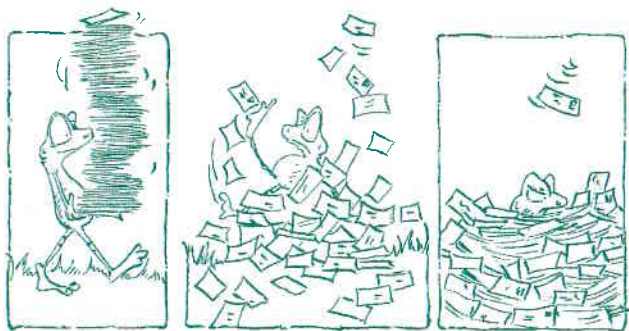
Acesta era talentul său. Dar faptul că nu era membru al clubului științific îl deranja.

Fără întârziere

Ziua începu cu o **explozie** de energie și cu Hieronimus care zbura formând în aer un arc înalt.

Ziua începuse, de fapt, cu o privire aruncată de Hieronimus calendarului. Astfel își aminti că urma ziua lui și a fraților lui. Problema era că uitase să le trimită fraților felicitările pe care le-a scris o săptămână întreagă. Cam atât durează până

scrii 2 999 de felicitări pentru 2 999 de frați. Și dacă ar reuși să transporte felicitările și să le arunce în cutia poștală, tot nu ar ajunge până mâine.

- Cum să fii un frate bun, dacă nu reușești să trimiți la timp niște felicitări? se gândi Hieronimus.
- Cu adevărat imposibil!

În mod sigur se putea face ceva:

– Gândește, broască! **Gândește, gândește!** își spuse Hieronimus.

Și deodată îi veni o idee grozavă. Un triumf al artei livrării. O piatră de hotar în construcția aparatelor și a mașinilor speciale. Și probabil o senzație în știință.

Hieronimus începu, ca de obicei, să-și schițeze ideile pe hârtie. Odată ce-și nota, nu mai putea uita prea repede.

Apoi făcu o listă cu toate lucrurile de care avea nevoie pentru invenția sa și dispăru, în cele din urmă, în atelier.

Ca de fiecare dată în astfel de cazuri se auzea cum Hieronimus lucra, ciocănea și tăia cu fierăstrăul. Asta însemna că o idee din casa broaștei prindea viață.

În această dimineață era vorba despre... **automatul de cărți poștale semihidraulic.**

Din exterior, aparatul nu părea extraordinar. Dar era în stare să împuste... ăăă... să trimită 2 999 de cărți poștale. În tot cazul, Hieronimus își imagina asta.

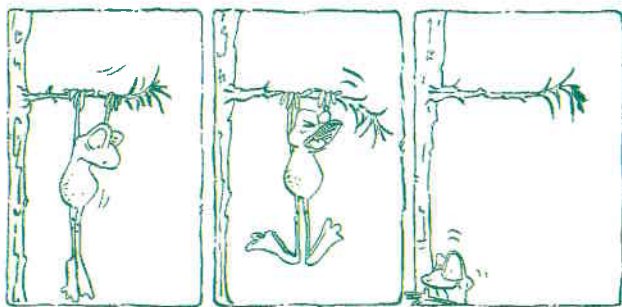

Tocmai când se pregătea să-l testeze, aparatul începu să facă nazuri. Hurui și se smuci și, înainte să-și dea seama, acesta îl trimise pe el în locul cărților poștale. Și, prin urmare, se auzi un **BUUM**.

Automatul de cărți poștale îl catapultă pe Hieronimus de la fereastra atelierului său peste grădina doamnei Cristescu, într-un un arc înalt, până la marginea proprietății, unde se trezi într-un brad. Hieronimus se agăță de o crenguță subțirică și se balansă ușor în vânt.

Bineînțeles că Emilia auzise gălăgia și s-a gândit că doar Hieronimus putea fi implicat în această acțiune. Bine că micu-

ții chițcani mai dormeau încă în paturile lor. Altfel s-ar fi prăpădit de râs, așa cum fac de fiecare dată când broasca are un experiment nereușit.

Asta se întâmpla, ca să fiu sincer, în mod regulat.

- Ce ai mai făcut? îl întreabă Emilia privind în sus, spre brad.
- Ah, a fost o încercare eșuată.

Emilia dădu din cap mirată:

- Bradul nu este locul potrivit pentru o broască. Coboră de acolo!

Hieronimus se gândea cum să coboare. Cel mai bine ar fi cu o căruță... ah, nu, asta nu se putea.

Dacă ar avea o saltea, ar putea să facă un salt fantastic... nu, nici asta nu se putea. Să taie cineva bradul iarăși nu se putea, nu?

Fiind cercetător, trebuia să se gândească temeinic la aceste variante. În cele din urmă se dădu simplu jos din brad.

Emilia îl scutură de niște ace înainte să-l invite la un pahar de sirop cu vinariță.

- Acum, sincer, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Hieronimus îi povesti că mâine e ziua lui și a fraților lui și de aceea trebuia să trimită 2 999 de felicitări. Și încă repede.

- Două mii...? Emilia se înecă din cauza sperieturii. Sunteți într-adevăr **3 000** de frați?
- Un moment, răspunse Hieronimus și făcu un calcul rapid.

